

אלו הן הממונות פ"ה שקלים

(א) בבלי ב"ק נ א יושלמי ביה
פ"ג הל"ח ומעט פ"ב הל"ב
(ב) ב"ק דף נ א יענות אל"ה ב
ירושלמי ופ"ה הל"א (א, ב) יומא
כ, כ (ד) יומא כ וירוש' קוסה
פ"ה הל"ה, (ה) אמרו, (ו) יושלמי
יומא פ"ב הל"ב יושלמי פ"ה
פ"ה הל"ב, (ז) תמיד פרק א,
(ח) יומא לה ב ט, יומא לה א ויר'
שם פ"ג הל"ט,

עין משפט גר מצוה

- א ו מ"י פ"ו מכלי התקשקש
הל"ב:
- ב שם הלכה ו יושלמי וי"מ:
- ג מ"י שם הל"א וי"ו

נוסחת הבבלי

(א) פתח ואמר קמיין כי
ומה זכ שאל מתנחמא אל"ה על
הפסולה ומה למה י"ו: (ב) א"ר
אחיה עיניה ימיה היה לו
אמרו כי מקרין צבת רל"א:
(ג) מהלכסנדריא של מתנחמא שבו
כי ורדיין לא היו: (ד) בית
גרמו היו מסיקין את המנוח
מפניט כי ב"ו שישטעו חכמי
כי ולא רזו לחזור כי לשבת
אמרו לא נתנחמא מעולם פה נקיה
בד גימין כדי שלא יהיה מלחם
הפסיר: (ה) אובלי: (ו) גלמו
חכמיס והיבאו כי כיון ששמעו
חכמי כי ולא רזו לחזור עד
אלא כשהיה מתנחמא לשוק ולא עוד
אלא כשהיה נשאלין מסיקין את
הפסיר עמה ע"מ אל"ה מתנחמא
כי שלא יהו אמרין כי מסיקין
אל (מתנחמא פלוני) ואמרתי לו
ע"מ אל"ה אל"ה מתנחמא
של בית אבתיים אני אמרתי
ע"י שאתנחמא בקשו להרבות
בבשרם ולמעט בבשרם של מקום
בעשוי נתמעט כבודם ומתכבד
כבוד שמים אר"ע כי:

הגהות הגר"א

[א] ה"ב מ"י מסיקין את המנוח
הפסיר ואופין מנפטיס ול"ה
היה מתעשפת של אלו היו
מסיקין מנחון ואופין מנחון
והיה מתעשפת כל"ל וכה
בבבלי שם ופי' רש"י הל"ה שבאו
מילכסנדריא לפי שלא היו
יודעים לרדות מן המנוח של
יהא שבת לפי שהיה משהי מן
מיה פרוטה כמין ספינה ואינו
פירוס לרדת מפניט מתנחמא
ואופין אותו מנחון. ויבטיח
הפסירי משהיט מתנחמא והכל
מני הא"י שבשמה כיון דלע"ל: [ב]
אמר ר' שמעאל גרסיקין:

גליון הש"ס

[א] ע"י מוה"ר"פ ומדברי
המו"מ מנ"ח דף ע"ב פ"ה ד"ה
ושוערו מוכח כפי ה"ק ע"ד דק"י
על עובי הפסולה ודקות' ועי'
ירושלמי יומא ועי' מ"י שם
טו ד"ה מן וירבטי' יומא:

תורה אור השלם

1. יבא אלהינו ואל יירש אש
לפניו תאכל וסביביו ישערה
תהלים ג
2. אל יערוך בסוד קדושים
רבה ונודא על כל סביביו
3. כל פעל' ה' למענהו וגם
רשע ליום רעהו: משלי טו ד
4. כל התקרא בשמי ולכבודי
בדאתי יצרתיו אף עשיתי: ו
שיעהו מג
5. ובכשה הארץ לפני ה'
ואדר חשבו ויהיה נקיים מני'
ומישראל ויהיה הארץ
הואת לבם לאתוה לפני ה'
במירב לב כב

ועד היום מגיע חמימותיה: וחסרן. לעבור על כל פשע: יסוחרון בני מעויו. יוותרו קשרי בני מעויו ולא בתמלואים. ל"ה יהיו לו בני מעים ימירי שהוא מורה לזכיות לחוטא שמוכין שמתולד להם המקום ואינו כן אל"ה כל דרכיו משפט: אל"ה. שמתרין אלו ונוכח חובו אע"ג שאינו נוכח חובו מיד: ופזיניו. דקיקס הדנקים: זו: נשערה מחוד. לשון חוק השערה: ונורה על כל ספינו. מטיל אמת משפטיו עליהם יומר מן הרחוקים: והוון כל עמא. והיה כל העם נכנסין אלל המסוד והמנו ולא רזה לקבל מתחומין: אמר. חן את הקדשים בתמיה הרי בועט במדת הדין: והוא מקפחו בנים. בתמיה וקיצוח הוא לשון חיתוך וקיצור: מיד פנלה. מיד פנלה. כפוסתא אישועיים. בעקב אחד אחזה ועלמה ועלמה: קרא גברא. הא דמנן פניק דיומא בכל יום ומורמין אלל את המנוח בקריאת הגבר מנח קריאת הגבר ששכרו הכחזה והיינו שקרא גביני כרוח: אמרון ליה. דבית ר' שלח שיתרנס קרא התרגול שהוא נקרא גבר: אים נך מימר בר סרגוולא. בתמיה אל"ה שם אדם שהיה גבר ה"ו קריאת הגבר אל"ה קא"י: ה"ג שהיה מוונן אס הפסולות. וכה"ה ציומא ה"פ"ס שגדלו וקלטן: עמי וכו'. רזה למנות עליהן פרנסים ולא רזו לקבל על עממן לרדת מפרנסים על הכבוד שלן זה כבודן: וזה לפימנוט עם גדולו הדור. עם הממונין המשונין שנישאל: כהאי דמינין סמן. תמיד פ' בתרא: ונקיין לו צבת רל"א. נרתעין מהבדת קול: וכדייטו. ולרדות' מן המנוח: היו מסיקין מנפטיס. בתוך המנוח ורודה מנחון לרפוס שהיה במנוח שכן שמיני צבתיים א' דפוסין היה שם נותנו לרפוס ועדיין הוא צלל כמין דפוס היה לה במנוח וכו' והיה להלם דבוק מנחון לרפוס והיה נלפס יפה שחוס המנוח שולט בו: ואלו. אכשי אלכסנדריא ל"ה היו בקיאיין לרדותה מן המנוח א"ס הוא דבוק חוץ לרפוס והיו ודנקין חוץ מן הדפוס ולא היה נלפס כל זכרו מפני מעשי הדפוס ומפיקין בין הצלל למנוח ומתעשפ: מיעיבו. לכבודו שלח יהא להם שולחמו מנוול בעיפוס: "ב מנה היו נוטלים. כל יום ויתרומתו להשכח: שלח יהא אורמיס ממעשה ש"ו. ומכחי ויהימס נקיים מ' ומישראל: היסה מתפרס ועולה. היה העשן עולה וקוף כמנוח ומתעשפת בשמי קורה וחס"ה יורד: היסה. מתעשפת מיד למטה בתחילת עליית העשן: ממקום שאל. שלח דעה כהנס: היה פוסק עשה שלח ספסכס. דהמירד את חשמו שלח מתקשט מכל המינין ויומא ויתן כבודם לכל המינין עמה קודם הנישואין: לרנוס כמנוס. בתורין בית: וכדור שמים נפרסה. שאמרו העשרת שבטים הא' לנהיה הא' קשוט דלפי' לבימה לא נסיב אפייה ונס האמונת אמרו כן: על פנדה המתוקן לרדיקים. צניין דלעמיד: הרי מעלה עשן לנגדי. ומכרתי מ"י כן מורגן צביה ונס כבדור הדיקיקס שאמלר פשיעי' ועל כל מקראה עשן וימס עשן וגו' ועשן זה ע"י היה כמעלה עשן דלפי' הא"ך ישבו בתורה מפני העשן אל"ה דלפי' שהיה העשן מתעשפת למעלה

האי דין כ"ף מקורר מוא והאי דין כ"ף אית ביה שרברבו ועד היכן שרברבוותיה מנ"ח א"ר אליעזר (אחא) ומת בנו בצמא אמר⁶ רבי הנינא מאן דאמר רחמנא וותרן יתוותרן בני מעויו אלא מאריך רוחיה ובני דמיה א"ר אחא כתיב י'סביבו נשערה מאוד מדקדק עמהן כחוש השערה א"ר יוסי (בר אבין) לא מטעם הזה אלא מן מה דכתיב² ונורא הוא על כל סביבו מוראו על הקרובים יותר מן הרחוקים חסדי בני חגי' בשם רבי שמואל בר נחמן מעשה³ בחסדי אהר שרדיה חופר בורות שיחין ומעורות לעוברים ושבים פעם אחת היתה בתו עוברת להנשא ושטפה נהר והוון כל עמא עללין לגבי בעון מנחמתיה ולא קיבל עליו מתנחמא עאל רבי פנחס כי יאר לגביה בעי מנחמתיה ולא קיבל עליו מתנחמא אמר לון דין הוא איתתיה אמרו ליה רבי כך וכך היה עושה כך וכך חסיד ליה אמר אפשר שרדיה מכבד את כורא במים והוא מקפחו במים מיד נפלה הברה בעיר באת בתו של אותו האיש אית דאמרי בסוכתא איתערית ואית דאמרי מלאך ירד כרמות ר' פנחס כי יאר והצילה: גביני ברוח: שהיה⁴ מכריז בבית המקדש⁵ המה היה אומר עמרו הכהנים לעבודה ולויים לדוכנן וישראל למעמדן אגריפס המלך שמע קולו עד ח' פרסאות ונתן לו מתנות רבה: בן גבר על גיעלת שערים: תירגם⁷ רב קומי דבית ר' שילא קרא גברא אכרוזי כרווז⁸ אמר ליה אמור קרא תרגולא א"ל והתנינן בן גבר אית לך למימר בר תרגולא: ²בן בבי על הפקיע: ³שהיה (מוזוג) מוויג פתילות ר"י יוסי (אס') עאל לכופרה בעו ממנייא עלייהו פרנסים ולא קיבלון מינה⁴ עאל ואמר קומיהוון בן בבי על הפקיע ומה אם זה שנתחמה על הפתילות וזה למינות ע"ג גדולי הדור אתם שאמם נתמנין על חיי נפשות רכ"ש: בן ארוה על הצלצל: כי הא דתנינן " תמן הניף הסגן בסודרין והקיש בן ארוה על הצלצל: הוגרם בן לוי על השיר: (ב) אמר⁵ ר' אחא נעימה יתירה היה יודע ואמרו עליו על הוגרם בן לוי שרדיה מנעימ אית קולו כומר וכשהיה גועין וגדולו בתוך פיו היה מוציא כומר מיני זמר והיו כל אחיו הכהנים נוקרין לו כבת ראש: בית⁶ גרמו על מעשה לחם הפנים: בית גרמו היו בקיאיין במעשה לחם הפנים וכרדייתו ולא רצו ללמד שלחו חכמים והביאו אומנים (מאלכסנדריא שהיו בקיאיין ב"ה) גרמו⁷ והיו מסיקין מבפנים ורודין מבפנים ולא היתה מתעשפת ואלו היו מסיקין מבפנים ורודין מבפנים והיתה מתעשפת כיון שרדעו חכמים בדברו ולא אמרו כל מה שלמדו הקב"ה לכבודו ברא שזאמר⁸ כל פעל ה' למענהו שלחו אחריהם ולא רצו לבא עד שכפלו להם שכן י"ב

מנחה אלהיה
א"ל אפשר הוה מצדו נוטל. עיין פ"ה ב"ק ד"ה בקומטס וזה מתוך קוסית חוק ב"ה פ"ה ד"ה גבי נמויט מת כזו נלמח דהם היה לו לזה נדורו חטא ששעש עבירו כמו דמיימי עלה כפוגיה מ"ד רמתנא ותרן ורקי'ה מתקיק עם הדיקיקס מוטו השערה וכו' כפוגיה דיק' שם וכן ה"ק אפשר הוה מצדו נדורו כלל כבודו בלי פנס כהווא מקרא ויקפוטו כמים אל"ה וימא מלל ע"מ וכו' הוה: אגריפס סמלן שטע קולו כיתוק ח' פרסו² ע"מ: א"ל ספרה ה"ה לתן בתנחמא שקולו היו שומעין מירוחו דבשמה הוה כן דתקן שרדיה לנגריפס שהיה לו חוק' ח' פריסה ושמע ומשכ לו לרדנ נפלה ונתן לו מתנות אלל סוגיא דבבלי וימא כ"י ע"ק קשה דקמרי והיה קולו שטעמ' ג' פספוס דשטמח מיהל לא ימר וכו' מלחמי מתי' דיומא שם שדחו שם מין הכי ויסק גר"מ וגם מין דמוס' דחו ע"מ ומקין דפליגי ספסויות ומ"ס המירי' דבמדבר מיימי אל קול של ר"ק של העם דוקח ר' וימיה שלח הסיכ כלל לדברי המוספות דיומא:

מנה היו נוטלים ונתנו להם כ"ד ר' יהודה אומר כ"ד היו נוטלים ונתנו להן מ"ח אמרו להן מפני מה אין אתם רוצים ללמד אמרו להן מסורת היא בידינו מאבותינו שרביית היה עתיד ליהרב שלא ילמדו אחרים ועשו לפני ע"ן שלהן בדברים הללו מזכירין אותן לשבח שלא יצא ביד בניהם פת נקה מעולם שלא יהו אומרים ממעשה לחם הפנים הן אולכים: בית אבטינם על מנשה הקמורת: של שאל אבטינם היו בקיאיין על מעשי פסוים הקמורת ובמעלה העשן ולא רצו ללמד (ה) שלחו והביאו אומנין מאלכסנדריא של מצרים והיו בקיאיין בפסוים הקמורת ובמעלה עשן לא היו בקיאיין של בית אבטינם היתה מתחמת ועולה כמקל ופוסה ויורדת ושל אלו היתה פוסה מיד כיון שרדעו חכמים בדבר אמרו כל מה שברא הקב"ה לכבודו ברא שזאמר² כל הנקרא בשמי לכבודי בראתי וגו' (י"א כל מה שפגל הקב"ה לא פעל אלא למענהו שזאמר כל פעל ה' למענהו) בראתי אחריהם ולא רצו לבא עד שכפלו להן שכן י"ב מנה היו נוטלין ונתנו להן כ"ד רבי יהודה אומר כ"ד היו נוטלין ונתנו להן מ"ח אמרו להן מפני מה אין אתם רוצין ללמד אמרו להן מסורת היא בידינו מאבותינו שהיית היה עתיד ליהרב שלא ילמדו אחרים והיו עושין כן לפני ע"ן שלהן בדברים הללו מזכירין אותן לשבח שלא יצאת אשה אחד מזה מבושמת מעולם ולא עוד אלא כשהיה אחד מהן נושא אשה ממוקם אחר היה פוסק עמה ע"מ ושלח תרבתם שלא יהו אומרים ממעשה פסוים הקמורת מן מתבשמות לקיים מה שזאמר⁵ ויהייתם נקיים מ' ומישראל (א) א"ר יוסי פעם אחת הייתי עומד בירושלם ומצאתי תינוק אחד משל בית אבטינם אמרתי לו בני מאיזו משפחה את אמר לי ממשפחת פלוני אמרתי לו בני אבותך לפי שנתכוונת לרבות כבודך ולמעט כבודו שמים לפיכך כבודם נתמעט וכבודו שמים לתרבה אמר ר' ע"ה לי שמעון בן לוגא מלמך הייתי עשבים אני ותינוק אחד משל בית אבטינם וראיתי אותן שבתה וראיתי אותו ששחק אמרתי לו בני למה בכיתיה אמר לי על כבוד של בית אבא שנתמעט ולמה שחקתה אמר לי על הכבוד המתוקן לצדיקים לעתיד לבא ומה ראית מעלה עשן לנגדי נומיתי לו בני הראהו לי אמר לי רבי מסורת כ"ד מאבותינו שלא להראותו לבריהו א"ר יוחנן בן גורי (מלכת הייתי עשבים אני וקון א') פגע בי זקן א' משל בית אבטינם ומגילת בידו אמר לי רבי לשעבר היה בית אבא צנועין והיו מוסרין

מפרשים ומתקמם ג"כ לטובה לפיכך: מ"ק. קלע: מפר. מולח מים קרים: שרברבו. חמימות ועד היום חמימות מגיע: ומת בנו נלמח. כי במדה שלדס היה זה מחוד אס הוא פוסג קלח ביה נענש עליו יומר כדמלינו כפ"ו דב"מ פ"ד ב"ר"א כ"ר"ש יומא חן חוץ דקא נפיק רישא ממוניה חלש ועלתי כי א"ל יומא חן שמעי צולתה דלורכא מרנבן א"ל מחאי דבעי ליה כי: ויהיני לפי שהיה נוסר שרדיה בזה כדלמריין נמכתת מות כ"ד ח' חוזה אלו משעוים דמיס כוון רכש"ש דל"ה שמעי ליה צולתה דרנבן ושמין ודפי' רש"י עס ולכן אמר הלא צד"מ ולא מחאי כדלפני לי והכל נמי שהיה ארוח במדה עובד זו הלמלא מים לרביס וכשלידע לו דלח מרה כמה דבעי נענש בזה הענין גופיה: מ"ד רמתנא ווסרן. ודבעי על עבירות דלח אפיסת ליה: יסוחרון בני מעויו. דלמריין כפ"ג דלוחין ע"פ הוה עשן ויסוקן נלמד ששעה הקפ"ה כנינוית שלדס שאס חל"ה מ"ס א"ר יוס' יוכל ליות חל"ה בני התעיים כמ"ס הערוך מלשון הדורא דנמחא ורזיה לדכרו דמקין לה כפוגיה עובדא דהווא בגרלה דנלל מליגרה וניפק מעיניה כי וכמו של עיקר מילי האלם מלי צנועי דקמאר שאס הסך כ"י. כל הנינומט מליס צנועי ח"ס לננומט או להרסס ח"ס שמי שאומר שמומח הש"י על עבירה יתוחרן כמו וימר לבי כ"י. שלח שישמ פעולות ואו היה מרבי העולם קנין: מלרי' רוחי. הן מלחיו מ"ס עשה מלחיו רוחות ממני הפורעניות והס לריס א"ך והוא רחוס יכפר וגו' והרבה להשיב אפו מלח' א"ך: וגבי דיוסי. מ"ס או ילדן שמי מתעייס כי פתלה של מעלה שהלדס נבנה מתוכם מ"ס ח' מ"ס חל"ה עשה וגו' וכו' לדכר יחבל לו בכל מה פוסג שרדו וכל אחד גבי דליה: קוטע פשיטי. כי יעקב איש חלק ועשו איש עשיר ודיקיקס הוה סודי עולם כוללים הרבה ופנס קנין עשה עשה רוסס וכו' ופסטיין גירוס אמת ולכן ע"י יליחס לדיקיקס רכשאוסיס שמח גירוס התנח א"ך חטע כל דהו ודיקיקס מנהיס צנועי"ו כדי שלא יכוס כלל לפתח מתנחמא רובין: לעובדיס ויבסי. לחומ דהידי: א"ל חטע עליה פנחוחין. שעל התם נגור להשתבח מן הלל משה"ל על הדי מ"ס יומאן להנחמה ויהי היתה כחיים: אפשר הוה מצד נוטל ממיס. א"ס היה מכבד הכל צוהירות וכדו ללס שמיס ללו פנס כלל והוא מקפחו במים בתמיה ורזיה מלח' מעלה: ולפס ממונתן לא נס האחה בעקב אחד ועלמה: אגריפס סמלן שטע קולו כיתוק פספוס. א"ך דקולו של ר"ג היו שומעין עבירה פספוס מ"ס מירוחו היו שומעין קולו של גביני כרוח (פסח ג' ע"מ) מ"ס הווא עובדא הוה כמקין שמה פספוס ושמע המלך שהיה שם או: קרא ד"ה מפרס מ"ס כפ"ק דיומא ול"ה היתה קריאת הגבר מנפטיס ר'. היינו שקרא גברא וחס"ה כרווז הארץ לשמוטו דל"ה לטיעי שחומתו התרגולא וגם הטמין כוונתו לרזיה מדלמר גביני כרוח מה היה אמר כי אכריז כרווז ובעבלי מסייע ליה מיה: א"ל קרא סרגוולא. משהו דלמח כריימח היואל לרדן קודם קריאת הגבר כי התרגול צנועי כי דלמר ציומא (ה) א"ל ונס גבר על כ"ו: אית כן למימר כי מ"ל ע"כ גבר עיניה כששמע ואינו רזיה מה שנתנחמא פסג גבר על התרגול וא"ך ע"כ ק"ל דלמח לנכח למיטעי נלח אהם לי היו הם אלס ה"ל למינקט מפרסם דל"ה לטיעי בתרגולא אל"ה ש"מ קריאת הגבר צמחמת התרגולא עובדא דגביני כרוח מלחא אחרייה ומה דלמר ולא היה קריאת הגבר מנפטיס קא"י על התרגול וי"מ צנוע: מוונן. ויהוה שיהא שין משהו הידוי: ולא קבלו מניס. משהו ושגא את הרבנות. ול"ה לרבות מן הכבוד. א"ר חרודו שלח יכעלו מ"ס פרנס המיילי ליימס כ"ו: חיי נפשות עאל. שדוחה כלל והמנוח רבה ורזיה להמיס אר"ע בזה: דהמקט סמן. פרק בתרא דתמיד: נוקרין. נרתעין מן העינים הקול: של אלו. של אלכסנדריא: ה"ג מכחון ואופין מנחון. וי"ה בבבלי שם ופי' רש"י הל"ה שבאו מהלכסנדריא לפי שלא היו יודעים לרדות מן המנוח של אלו שבת לפי שהיה משהי מן ספינה והיו יריאס לרנסק מנפטיס למנוח ואופין אותו מנחון. ויבטיחם הפסירי משהיט מתנחמא והכל מני הא"י שבשמה כיון דלע"ל: שפסלו לון. מתרומתו להשכח: פסוים. למחוס הסממנין והערכים יפה כמו שצמח מנוול: ומעולה עשן. שלח היו מכריין בעשש שהוא מעלה עשן וקוף ומתמר כמקל: לשוק. כוונתו שלח היו מבטמין אלל ובבבלי אמר לא ללח כלל מנה מנושמת מנחון. והכל מני קמרי ולא עוד כ"ו: א"ר שמעאל גרסיקין: וניכסה לנוי שמים. ובבבלי אמר כדור המקום מנחון ומיעט כבוד: מסוקין לרדיקים ע"ל. והיינו ששמד הקב"ה המיירד לנו לע"ל ובבבלי הלשון שעתיד הקב"ה להמירד לנו: מעלה עשן עומד לנגדי. עשש שמעלה עומד כנגדי ורזיהו ויבטיח: ריחלו לו. לי לנגדי שאני בורא' אחיה וזכר שלח יגיע לע"ל וילכח טעמא שמה עשה לע"ל: מפורס צידי. ובבבלי שטעיה: לנדיס. לשום א"ס משהו גדר דבדב: רבי יוחנן. ובבבלי גרסיקין ר"י כן נורי ורבי שמעאל כן לוחא מנקוס שמעון ר"י לע"ל: